

HAUKEBØ 2

BOPLASS FRA SENMESOLITTIKUM

av Mikael Cerbing og Alice Sunde Kvalheim

Kommune og fylke	Harstad, Troms
Askeladden ID	214646
Museumsnummer	Ts16089
Kulturminnetype/ strukturer	Boplass
Utgravningsleder	Mikael Cerbing
Feltledere	Alice Sunde Kvalheim og Sakarias Lindgren (GIS)
Feltmannskap	3 personer
Tidsrom	07.06 - 08.07.21
Dagsverk i felt	142 dv
Metode	Maskinell avtorving, Konvensjonell steinaldergraving
Avtorvet areal	1542,5 m ²
Dv med maskin	16 dv
Utgravd areal (fordelt på lag)	Lag 12: 53,75 m ²
Utgravd volum	4,1 m ³
Volum pr dagsverk	0,03 m ³
Hoh.	23-30 m
Funn	1881 littiske funn
C14-dateringer	6220-6021 f.Kr.
Datering	Senmesolitikum

BAKGRUNNEN FOR UNDERSØKELSENE

Haukebø 2 registrerades av Troms fylkeskommune i samband med en utvidgning av registreringsområdet i 2015. Lokaliteten avgränsades med hjälp av både provgroppsgrävning och schaktning då den både låg på dyrkad mark och i utmarksområde (Figur 1). Det påpekas i förundersökningsrapporten att området som lokaliteten låg på till del var väldigt omrörd. Både den sydöstra och den mest nordliga delen av fältet ligger på gott plogad jordbruksmark, och däremellan var det ett söndergrävt område (troligen en husgrund). Endast lokalitetens sydvästra del verkade vara förhållandevis välbevarad. Dock så blev den största mängden fynd gjorda i ett schakt som grävdes i den sydöstra delen av jordbruksmarken. Sammanlagt så fann man 36 lösfynd, lite mindre än hälften var flinta, något färre var bergkristall och resten var kvarts, chert och kvartsit. Det blev inte funnet något daterbart material men utifrån fyndsammansättning och höjd över havet, så daterades lokaliteten preliminärt till slutet av äldre stenålder (Hole et al., 2016, s. 81–84).

Figur 1 Haukebø 2s placering i landskapsrummet sedd mot syd. Bildet visar Haukebø 2 från Haugskollen ungefär 2.6 km NNÖ om lokaliteten.

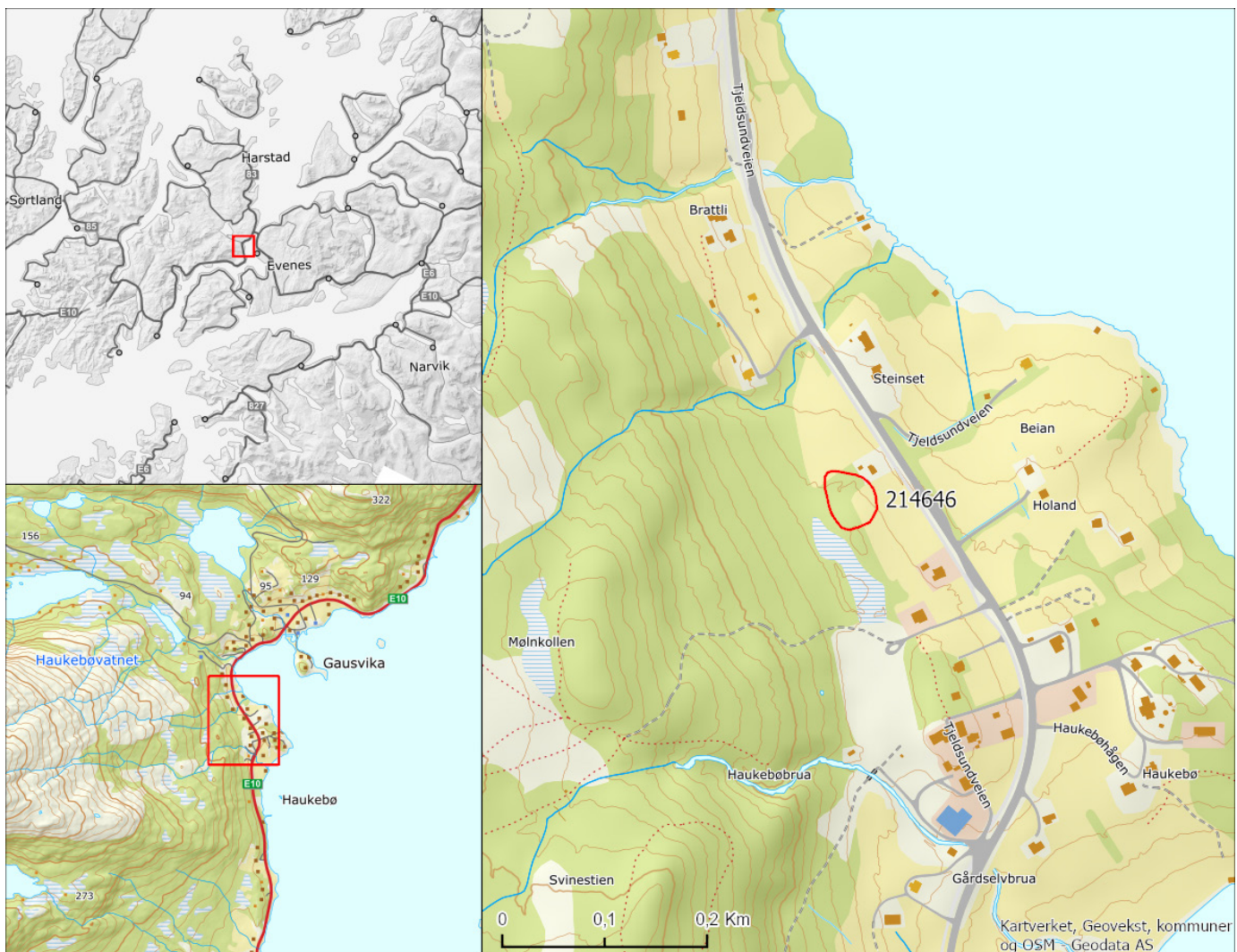
BELIGGENHET

LOKALISERING

Haukebø 2 låg i södra Harstad kommun ungefär 4 km sydsydväst om Tjeldsundbrua (Figur 2). Lokaliteten var belägen på den nordvästra delen av Haukebøneset med utsikt mot Gausvikbukten i nord och i nedkanten av Haukebøtinden i väst. Den var placerad nedanför en liten förhöjning i landskapet i gränsen mellan bruksjord och rätt våt utmark, och låg på mellan 26–29 möh. Något över 200 m syd om lokaliteten kommer Gårdselva ned från Haukebøtinden, och runt 100 m nord om lokaliteten rinner den något mindre Heimelva ned från samma fjäll. Förutom våtmarken och bäcken precis väst om lokaliteten, så var det egentligen inte några direkt naturliga avgränsningar för den. Marken sluttade jämnt och stadigt nedöver åt både nord och öst, och var förhållandevis flat sydöver.

Lokaliteten låg placerad väst och nord om en lätt förhöjning i landskapet (Figur 3). Det nedre område av fältet var generellt sett rätt blött och fungerade som avrinningsområde ifrån den lilla myren syd om lokaliteten. Ett modernt dike var grävt väst om ytan som vi öppnade upp. På toppen av förhöjningen, så gjordes det inga arkeologiska spår, men på den östra nedsidan var det tydligt att ploget hade ödelagt en del arkeologi. Vi fann en del fynd i och runt plogspåren under slutundersökningen, och fylkeskommunen hade även de funnit en del avslag där i 2015 (Hole et al., 2016, s. 81–84).

Den nordligaste delen av undersökningsområdet var i det närmaste helt förstörd av modern aktivitet. Längst i nord, så var det välplogad jordbruksmark och mellan detta område och området som vi fann fynd på, så hade det grävts ut en husgrund samt ett bredare dike. Vi öppnade upp delar av dessa ytor, eftersom ett fåtal lösfynd gjorts här i 2015,

Figur 2 Lokaliseringskarta för Haukebø 2.

Figur 3 Haukebø 2 sedd mot sydsydöst. Arkeologisk aktivitet spårade överlag på den stenigare ytan på Haukebø 2, med den främsta koncentrationen av aktivitet längst bort på fotot där det går att ses en svag utflatning i marken. Området är här under upprepning. Nede till vänster på fotot kan nedgrävningen för ett modernt hus ses.

men eftersom vi inte kunde spåra någon tydlig arkeologisk aktivitet, valde vi att nedprioritera dem under slutundersökningen.

MÅLSETTING

PROBLEMSTILLING

De överordnade problemställningar lokaliteten följde projektplanen. Projektplanen understryker lokalitetens omrörda karaktär och håller med om att det troligen främst är den sydöstra delen som kan innehålla oförstörda kontexter. Undersökningen av lokaliteten skulle främst fokusera på detta område utanför den dyrkade marken. Som en av ett flertal äldre stenålderslokaliteter som kom att undersökas, så hade Haukebø 2 potential för att hjälpa till att fylla igen den rådande kunskapsluckan för denna period i denna region. Närheten till havet och fyndens generella karaktär gjorde också lokaliteten till en god aspirant att besvara projektets mer generella frågeställningar om kustlandskapet som resurs, etableringsfaktorer och rörelse i landskapet (Niemi et al., 2019b).

I första hand så behövde vi få säkerhetsställt hur mycket som var kvar av lokaliteten och till i hur

stor grad den blivit ödelagd av moderna ingrepp. Framförallt så var det av intresse att kontrollera om någon arkeologisk aktivitet hade överlevt i de nordliga och östliga områdena där spridda spår hade uppdagats under förundersökningen i 2015. Hoppet var att svara på grundläggande frågor som vad det var för typ av lokalitet, ålder och hur stor del av den som hade överlevt tidens tand.

PRIORITERINGER OG STRATEGIER

Den första re-prioriteringen vi var tvungna till att göra, var att utvidga undersökningsområdet i sydväst, då lokaliteten visade sig vara något större än förväntat i denna riktning. Vi öppnade även i slutänden upp ett något större område än det som var planerat, för att säkerställa avgränsningar om nivå av omrörning på området. Men eftersom denna utökade yta framförallt var på jordbruksmark, så tog detta väldigt lite tid.

Eftersom generell stenåldersmetodologi ger preferens åt att öppna få större ytor, gentemot flera små, kom vi att fokusera på det till synes upprepade området på lokalitetens sydvästra del. Vi valde även att testat tre mindre områden på lokalitetens mittre del. I ett fall för att säkerställa

aktivitetsavgränsningar, och på två platser, för att kontrollera mindre till synes upprepade områden. Detta ledde bland annat till att vi helt la ifrån oss tanken på att få undersökt det sönderplogade området, med annat än att samla in lösfynd som dök upp vid öppning av ytan.

Efter diskussion med projektledning och vegvesenet, så fick vi tillåtelse att öppna utanför säkerhetszonen i syd, då denna del i vilket fall låg innanför regleringsplanen.

UNDERSØKELSESMETODE OG DOKUMENTASJON

FELTMETODE OG DIGITAL DOKUMENTASJON

Undersökningen på Haukebø 2 utfördes med normal stenåldersmetodologi och följde etablerad dokumentasjonsmetodik.

Efter att ett par kvadranter testats med 5 cm stick, så övergick vi till 10 cm stick på grund av brist på stratigrafi. Intressantare lösfynd som dök upp under vår tid på lokaliteten, men som låg utanför områden som skulle grävas, mättes in med totalstation och plockades in. Någon månad efter att vi var färdiga med undersökningarna, så gick några arkeologer på sin fritid över ytan igen och uppdagade att en större mängd fynd regnat fram på lokalitetens nordöstra del. De diagnostiska redskap som då återfanns mättes och samlades också in.

PRØVEUTTAK

På grund av Haukebø 2s generellt omrörda karaktär, så hade vi inte lagt några större förberedande planer för provtagning på lokaliteten. Efter öppnandet av lokaliteten, så var det inte heller mycket som tycktes ligga tillräta för mer systematisk provtagning, så vi valde att fokusera på att samla in kol där vi ansåg att vi kunde knyta det till arkeologisk aktivitet. Detta skedde inte helt oväntat i området vi fokuserade på att undersöka, vilket också var det område där vi efter första upprepning tyckte oss identifiera de tydligaste arkeologiska lämningarna.

ERFARINGER

Lokaliteten var svåröppnad och svårrensad (Figur 4) vilket drog ut på tiden, och då vi under öppnandet fann ett större, tidigare oregistrerat

Figur 4 Sakarias Lindgren og Jens Peder Magnussen forsøker avbana vid sålden.

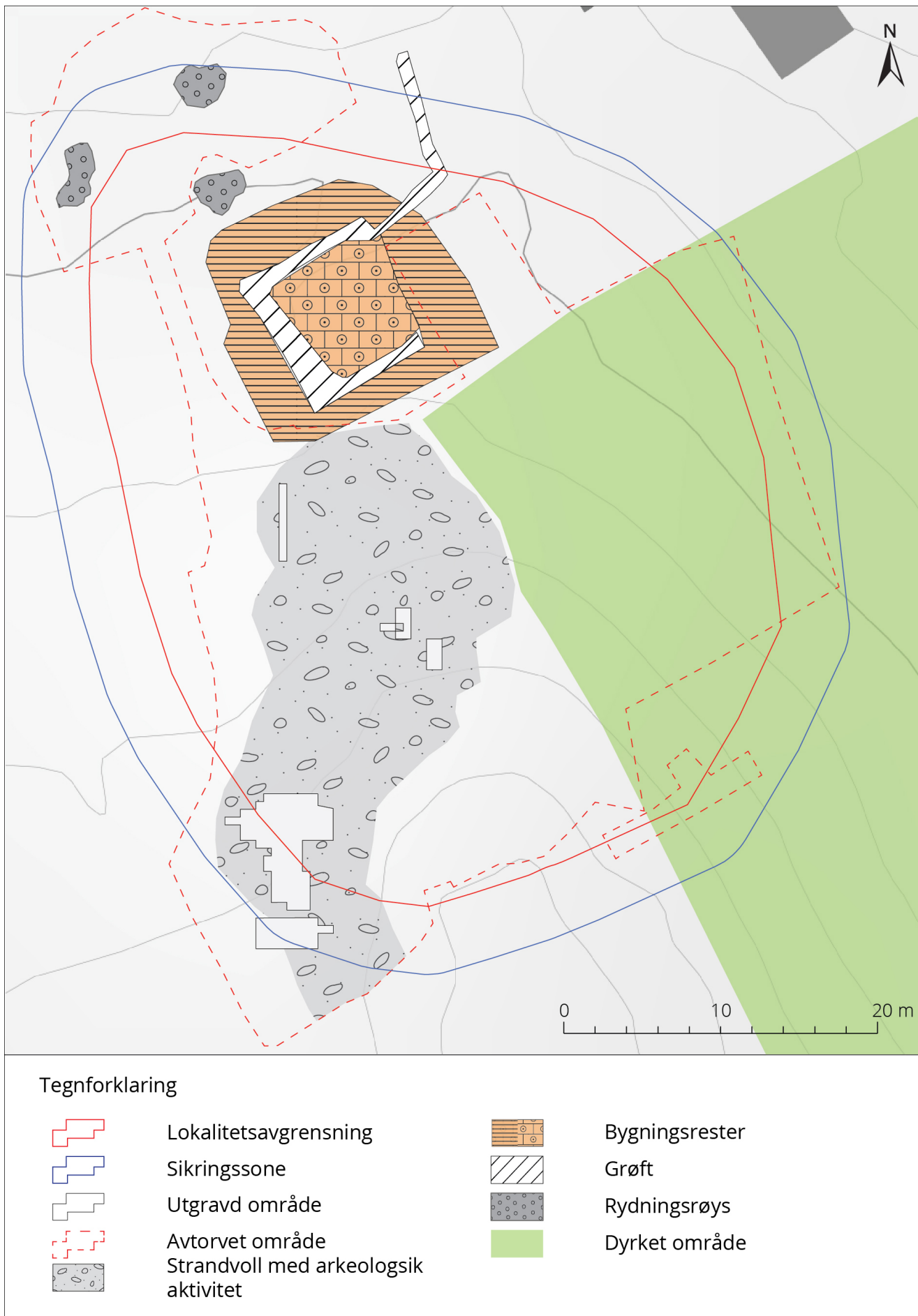
aktivitetsområde, så valde vi att öppna upp en större yta än vad projektplanen hade lagt till rätta för. Mycket av denna extra yta var dock testschakt och jordbruksområde, så denna del av öppningen gick dock förhållandevis fort.

OBSERVASJONER OG RESULTATER

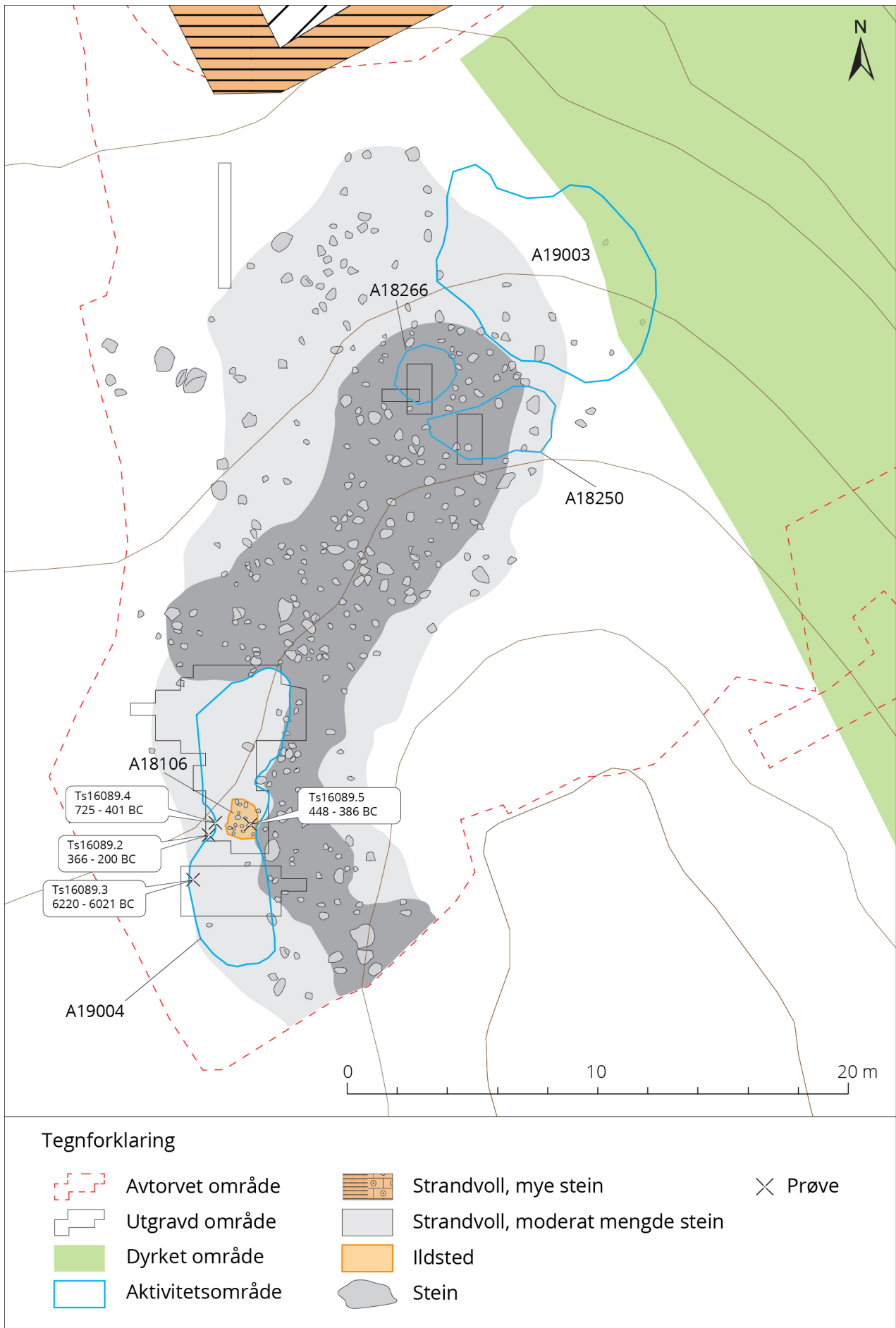
Den huvudsakliga fokusen av undersökningen av Haukebø 2 lades på lokalitetens sydvästra del där det redan under öppningen av lokaliteten framkom förhållandevis tydliga upprepade ytor och en större mängd fynd. Men innan detta område beskrivs, så skall några ord sägas om den resterande delen av lokaliteten.

STRATIGRAFISKE FORHOLD

Området med arkeologisk aktivitet var belägen på en yta med en stor mängd rundade stenar, överlag 10–30 cm i diameter. Detta steniga område var ungefär som en 10 m bred stripa längs den västra och nordliga nedsidan av förhöjningen. Öst om detta steniga område, så var det ett varierande grått och brunt lager med siltig sand, till stora delar sönderplogat under modern tid. Nedanför, väst och nordväst om det huvudsakliga aktivitetsområdet, så var det ett uppblandat mörkt till ljusgrått lager med siltig och grusig sand.

Figur 5 Generell markanvändning på och runt Haukebø 2.

Figur 6 Haukebø 2 med innmatta anleggninger og utgravde områdene.

MODERN/TIDIGMODERN AKTIVITET PÅ HAUKEBØ 2

Som det har påpekats ovan, så var stora delar av lokaliteten Haukebø 2 på olika sätt påverkad av mer eller mindre modern aktivitet (Figur 5). Endast runt 508 m² av den öppnade ytan på 1564 m² verkade ha varit oberörd. 127 m² av dessa 508 m² låg då även utanför lokalitetens ursprungliga avgränsningar och flera hundra kvadratmeter av lokaliteten blev aldrig öppnade eftersom dessa såg ut att vara fullständigt ödelagda jordbruk och samtida grävning på ytan.

Den moderna aktiviteten bestod i huvudsak av två olika typer. Dels hårt plogad jordbruksmark i främst öst, men även en del i den mest nordliga delen av lokaliteten. Och dels husbyggnad däremellan. Husbyggnaden bestod av en 86 m² stor kvadratisk nedgrävning med uppkastade vallar runtom, samt ett dike som gick ut ifrån nedgrävningen i dess nordöstra hörn. Detta hus tycks dock aldrig blivit färdigbyggt och går inte att spåras i det historiska kartmaterialet. Nord om nedgrävningen till huset, registrerades även vad som tolkades som tre förhållandevis moderna röjningsrösen som inte undersöktes närmare.

Avslutningsvis så uppmärksammades det som bör ha varit grunden till ett mindre, nedplockat fähus på lokalitetens högre sydliga del. Nästan alla spår av detta försvann med öppningen av lokaliteten, men det var möjligt att skymta en lätt färgskillnad i sterilen där det en gång stod.

UNDERSÖKTA NORDLIGA OMRÅDEN

Tre testrutor/testytor öppnades på den nordliga delen av lokalitetens bevarade yta (Figur 6). Dessa skall snabbt beskrivas, från nordväst mot sydöst.

Längst i nord undersöktes en 5 m x 50 cm lång stripa för att kontrollera om detta stenfria område möjligen kan ha blivit rensat. Varken stratigrafi eller någon större mängd fynd blev uppdagade och områdets arkeologiska potentialitet avskrevs.

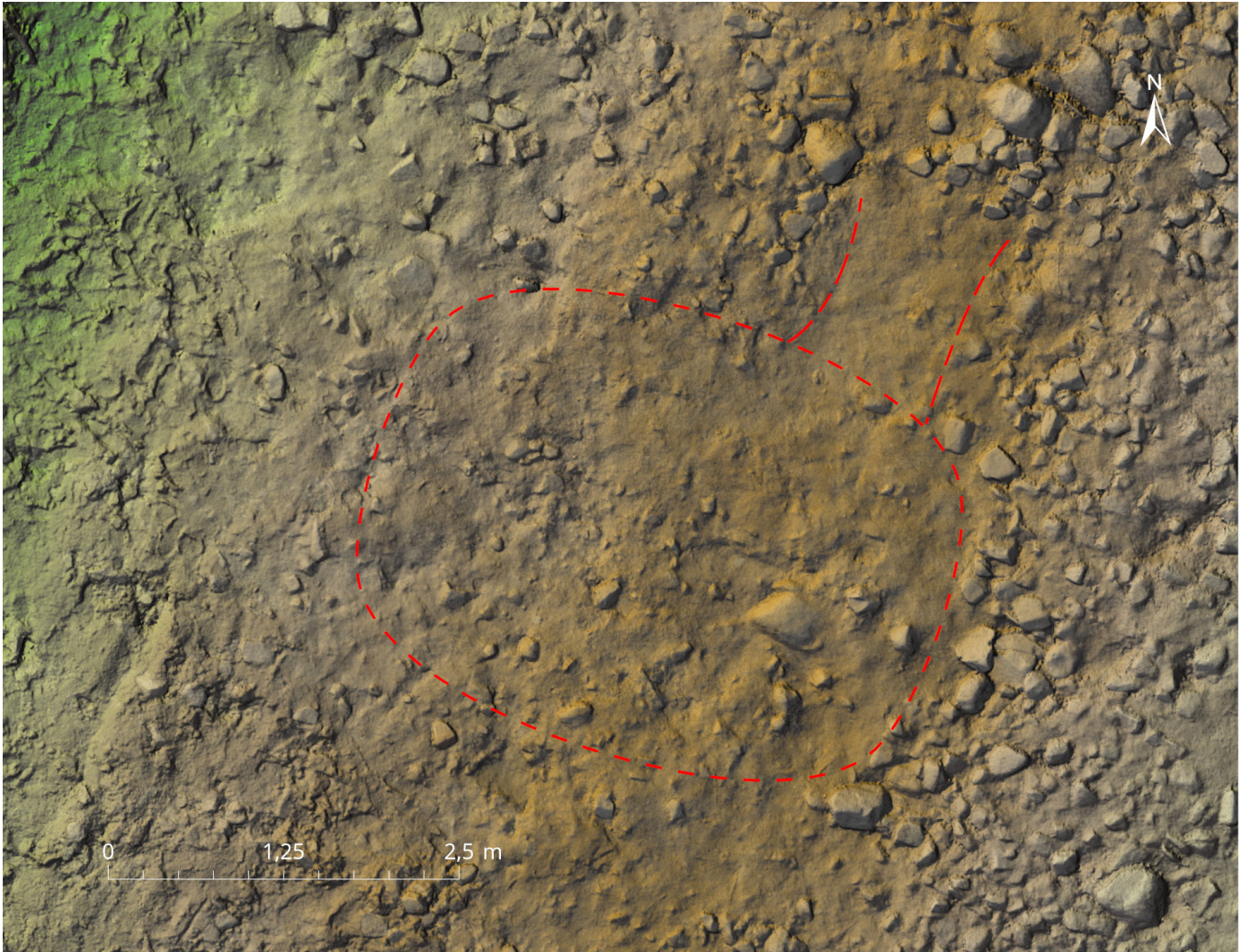
Något nord om mitten av det steniga området öppnades en mindre yta, sammanlagt 2,25 m². Anledningen var att en mindre cirkulär öppning hade identifierats bland stenarna. Denna mättes in som A18266 och var ca 2,4 m i diameter. Anläggningen, gav inga säkra arkeologiska spår

förutom en mindre mängd avslag, tre kärnor och två mikrospån. Med detta kan vi säga att det skett arkeologisk aktivitet i området, men om denna stenfria yta var konstruerad eller inte är väldigt osäkert.

Precis sydöst om ovanstående yta så öppnades 2 m². Anledningen var liknande den som beskrivits ovan, en ca 4 x 1,6 m stor förhållandevis stenfri yta hade identifierats och vi ville kontrollera den. Denna mättes in som A18250, och på samma vis som ovan, så blev det inte funnet ut särskilt mycket genom undersökningen. Ingen stratigrafi, ingen större mängd avslag och två spån. Däremot så blev en oformligt rund ca 70 cm i diameter stor fläck med b-horisont uppdagad. Detta pekar mot att denna "upprepning" möjligen kan bero på att det stått ett träd här. Igen går det inte säkert att säga varken det ena eller det andra, men spåren lutar åt att denna upprepning troligen är naturlig, eller i det minsta omörd av natur.

En tid efter att vi var färdiga med undersökningen av lokalitetens så gick, som nämnts ovan, en av projektets arkeologer över ytan igen. Hen uppdagade då att en mängd redskap hade sköljts fram efter att ett flertal regnoväder dragit över regionen under sommaren. Delar av teamet åkte ut och mätte in de redskap som vi kunde se (ej avslag), och fick då bland annat samlat in ett flertal nätsänken, någon stickel och lite annat. Det som var intressant med dessa fynd, var att de var tydligt samlade på lokalitetens nordöstra del, i övergången mot jordbruksmarken i öst. Retrospektivt så är det också möjligt att se att det kan vara någon typ av struktur i detta område som vi inte kunde se när vi var i fält. Detta är en avlång yta som ser ut att vara upprepning från sten, ca 6 m lång (öst-väst) och 2,8 m bred (nord-syd). Det är tänkbart att detta kan indikera en uppdragningsplats för en båt eller en annan typ av struktur. Men eftersom den inte identifierades undertiden vi var i fält, så är det väldigt osäkert. Mängden med redskap som kunde samlas upp ifrån ytan efter att de regnat fram, visar dock troligen på att vi i det minsta missade ett andra större aktivitetsområde på lokaliteten. I efterhand så mättes denna ungefärliga fyndspridningsyta in som A19003.

BOPLATSOMRÅDET

Figur 7 DEM-karta över den nordliga delen av aktivitetsområdet efter rensning av ytan men innan grävning. Det går här tydligt att se en inresning i stenen i öst, samt en upprensad rektangulär yta som går mot NNÖ.

Området som vi kom att fokusera på, låg som sagt i utkanten av lokalitetens södra avgränsning. Detta var en yta på ca. 12 m (nord-syd) x 4 m (öst-väst) som redan under öppningen av lokaliteten pekade sig ut med ett större fyndmaterial, samt vad som såg ut att vara en något ojämnt upprensad yta. Denna yta mättes in som A19004 (Figur 7).

Efter inledande rensning, så delades ytan in i tre delar: En nordlig yta på max 6x3 m, en sydlig yta på ca. 5 x 3 m, samt en potentiellt ifylld rektangulär eldstad mellan dessa ytor, med ett omfång på ca. 1,5 x 1 m. Generellt så gav hela ytan en viss känsla av terrass, som om den var utjämnad gentemot topografin precis i närområdet. Om detta berodde på att de som var aktiva på platsen grävt sig in en bit i förhöjningen i öst, eller om det påförts massa i syd för att skapa denna flata, blev vi dock aldrig helt säkra på. Men

det såg troligt ut att någon typ av förbättring av ytan hade skett. Likaså verkade det som om en del stenar flyttats upp till precis öst och väst om den rensade ytan, utan att dessa bildade en konstruktion på något vis. På den nordliga delen av ytan, så var det dock möjligt att se en något avrundad inresning i stenen öst om det rensade området (Figur 7).

När det kommer till fyndspridningen på ytan, så var det helt tydligt att den nordliga delen av området hade väldigt mycket mer fynd än den sydliga, både när det kommer till avslag, som till redskap. Fynden tycks ha varit mer koncentrerade till den något mindre steniga ytan i mitten av det nordliga området. Vi kunde dock inte uppdaga några strukturdetaljer eller strukturella element överlag vid undersökningen av den. Under efterarbetet så har det dock dykt upp några potentiella tolkningsmöjligheter som

skall tas opp i tolkningskapitlet.

Ett par meter syd om den nordlige fyndkoncentrationen så registrerades under öppningen av lokaliteten en stenpackning som tycktes innehålla lite kol, lätt skörbrända stenar och lite bränd flinta. Den mättes in som en möjlig eldstad med nummer A18106. Anläggningen, som var en något oformlig oval struktur (ca 1,5 m nord-syd och 1,1 m öst-väst), bestod av ett lager med löst packad och delvis bränd sten. Efter att anläggningen undersökts så var det få tydliga tecken på att detta var en konstruktion, mer än att stenpackningen tycks ha varit samlad på en plats. Det är möjligt att A18106 var någon typ av ifyllt eldstad, som kanske har blivit omörd av rötter eller något liknande sedan lokaliteten övergavs. Men förutom lite kol, bränd flinta och skörbrända stenar, så hade vi inget som pekar mot eldstad. Vi saknar kollager, tecken efter in situ bränning och så vidare. En annan möjlig tolkning av A18106 är att detta var ett ihopsamlat utkastlager.

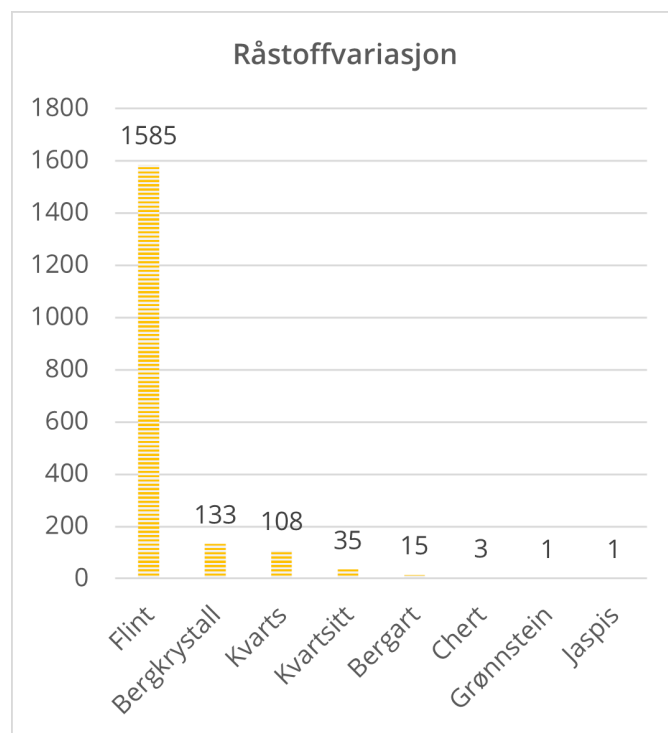
Syd om A18106 var det andra upprensade området som vi identifierade vid uppöppning. Redan från början, var det tydligt att ytan hade mindre fynd än den nordliga, så vi valde att öppna upp ett schakt genom området på sammanlagt 4 x 2 m (med två testkvadrater upp i det stenigare området precis öst om ytan). Överlag så gav ytan väldigt få resultat. Området var generellt stenigare än sin nordliga motsats, och inga konstruktorella spår kunde uppdagas. Likaså var det betydligt mindre fynd i detta område, både när det kommer till avslagsmaterial, som till redskap. Tre spån, två mikrosån samt en lite skrapa, var allt som blev funnet.

FUNNGJENNOMGANG

Haukebø 2 sitt materiale består av totalt 1881 gjenstandar fordelt på 8 ulike råstoff, og er katalogisert i Musit under Ts 16089 (Tabell 1).

Avslag (inkludert bipolare avslag) utgjør 69,1% (1300 stk.) av materialet og er dermed den største funnkategorien med fragment som nummer to med 18,2% (342 stk.). Flekker kjem på ein tredjeplass med 3,1% (59 stk.). Kjerne utgjør 2,9% (56 stk.), råemne og råknollar utgjør 0,53% (10 stk.), og formelle reiskapar utgjør 2,1% (40 stk.).

Flint er med god margin det føretrekte råstoffet på lokaliteten, då 84,2% (1585 stk.) av

Figur 8 Mengdeforhold mellom dei ulike råmateriala på lokaliteten.

det totale materialet er av flint. Bergkrystall og kvarts er også godt utnytta og utgjør 7% (133 stk.) og 5,7% (108 stk.). Dei resterande råstoffa, kvartsitt, chert, jaspis, grønnstein og bergart, er sparsommeleg representerte og utgjør til saman 2,82% (53 stk.). Det er 35 funn av kvartsitt, 3 av chert, og 15 av bergart. Jaspis og grønnstein er begge representerte av eitt enkelt funn på kvar. Flint, bergkrystall og kvarts har heile produksjonssekvensar med kjerne, avslag og/eller flekker, fragment og reiskapar.

Råstoff

Flinten er delt inn i 5 underkategoriar samt «varmepåverka/brente»-kategorien. Dei dominerande kategoriane er den brente flinten med 433 funn, tilsvarande 27,3% og grå flint med 27,3% (433 stk.). Deretter kjem lys fin med 24,4% (386 stk.), mørk fin med 11% (175 stk.), bryozo med 5,3% (84 stk.) og til slutt heterogen med 4,6% (74 stk.). Flinten er nytta til det meste på lokaliteten og det skil seg spesielt ut at alle skraparane er laga på flint. Flekkematerialet skil seg også ut, 56 av 59 av dei primært tilverka flekkeene/mikroflekkene er av flint, dei tre siste er av bergkrystall.

Etter flint er bergkrystall det mest nytta råstoffet (Figur 8). Heile 10 kjerne er identifisert

HAUKEBØ 2

Gjenstand	Flint, grå	Flint, lys fin	Flint, mørk fin	Flint, bryozo	Flint, heterogen	Flint, udefinert	Bergkrystall	Kvarts	Kvartsitt	Jaspis	Chert	Grønnstein	Bergart	Total	%
<i>Primært tilverka gjenstander</i>															
Avslag	286	288	116	53	49	221	85	84	28	1			2	1213	64.49%
Avslag, bipolar	25	13	16	11	8	6	7				1			87	4.63%
Plattformavslag, kant	3	2	2	2										9	0.48%
Plattformavslag, skive	1			1	1									3	0.16%
Ryggflekke	1	2	1											4	0.21%
Flekke	6	5	3	2	3	2	2							23	1.22%
Mikroflekke	13	11	6	2	1	2	1							36	1.91%
Fragment	48	46	5	6	2	193	22	15	4		1			342	18.18%
Kjerne, bipolar	16	4	7	3	2	1	10	2	1					46	2.45%
Kjerne, plattform	1		1	1				1	1		1		1	7	0.37%
Kjerne, mikroflekke	1													1	0.05%
Kjerne, uregelmessig	1				1									2	0.11%
Råstoffemne/-knoll	1	1		2		5		1						10	0.53%
<i>Sekundært bearbeida gjenstander</i>															
Avslag, retusjert	15	3	7	1		2	2	1						31	1.65%
Flekke, retusjert	9	7	1		3									20	1.06%
Mikroflekke, retusjert			2											2	0.11%
Bor av avslag			1				3	2						6	0.32%
Bor av flekke	1	1	2		1		1							6	0.32%
Skrapar av avslag	4	2	3		3									12	0.64%
Skrapar av flekke		1												1	0.05%
Stikkel, kantstikkel	1		2						1					4	0.21%
Øks												1	1	2	0.11%
Tyngde													9	9	0.48%
Fragment, retusjert						1								1	0.05%
Fragment, slipt													1	1	0.05%
Knakke-/ knakke- og amboltstein								2					1	3	0.16%
Total	433	386	175	84	74	433	133	108	35	1	3	1	15	1881	
%	23.02%	20.52%	9.30%	4.47%	3.93%	23.02%	7.07%	5.74%	1.86%	0.05%	0.16%	0.05%	0.80%		

Tabell 1 Oversikt over det totale materialet frå Haukebø 2.

(alle bipolare) og elles består materialet i bergkrystall av avslag, fragment og flekker, samt 4 bor.

I kvarts finn vi tre kjerne (to bipolare og ei plattformkjerne), avslag og fragment, ein unytta kvartskrystall, to knakkesteinar og to bor. Av kvartsitt finn vi avslag og fragment, men også ein stikkel. 15 funn av bergart utgjer ni tyngder, ei øks, ein knakkestein, ei kjerne, to avslag og eit fragment. I chert har vi ei kjerne, eitt avslag og eitt fragment, og i Jaspis har vi eitt avslag. Grønsteinfunnet representerer ei, av to, økser funne på lokaliteten.

Gjenstandar

Avslag og fragment

Materialet frå Haukebø 2 har 1300 avslag som utgjer 69,1% av det totale materialet, og er med dette den dominerande funnkategorien. Det er også registrert 12 plattformavslag og 31 retusjerte avslag.

1092 (84%) avslag er av flint, 92 (7,1%) av bergkrystall, 84 (6,5%) av kvarts, 28 (2,2%) av kvartsitt og chert, jaspis og bergart står for dei 4 (0,4%) siste. 87 (4,6%) av avslaga er bipolare avslag. Av dei bipolare avslaga er 79 av flint, 7 av

Figur 9 Konisk flekkekjerner

Figur 10 Eit utval bipolare kjerne

bergkrystall og 1 av chert.

Cortex vart også registrert på avslaga av flint. Av 1092 registrerte flintavslag (inkludert bipolare avslag) hadde 415 (38%) av dei cortex. 184 (44,3%) har mykje cortex, 97 (23,3%) har medium cortex og 134 (32,2%) har lite cortex. Dersom ein ser dei bipolare avslaga separat, har 42 av 87 stk. rest etter cortex. 7 har lite, 19 har medium og 16 har mykje cortex.

Det er også registrert 342 fragment, noko som utgjer 18,2% av det totale materialet. Flint dominera nok ein gong med 300 stk. Deretter kjem kvarts med 15 stk., bergkrystall med 22 stk., kvartsitt med 4 stk. og til slutt chert med eitt enkelt fragment.

Kjerne og avfall frå kjernetilverking

Haukebø 2 har totalt 56 kjerne der 46 er bipolare, 7 plattformkjerne, 1 mikroflekkkjerne og 2 uregelmessige kjerne. Kjernane fordeler seg over råstoffa flint (39 stk.), bergkrystall (10 stk.), kvarts og røykkvarts (3 stk.), kvartsitt (2 stk.), bergart (1 stk.) og chert (1 stk.).

Flest kjerne er laga av flinttypen grå, her finn vi 16 bipolare kjerne og ei av kvar av plattform-, mikroflekk- og uregelmessige kjerne (Figur 9). Mørk fin er også mykje brukt med sju bipolare og ei plattformkjerne, deretter kjem typen lys fin med 4 bipolare kjerne. Dei resterande flinttypane har eit mindre tal kjerne per type og samla utgjer dei sju kjerne.

Gjenstand	Flint, proksimal	Flint, medial	Flint, distal	Flint, hel	Bergkrystall, proksimal	Bergkrystall, medial	Bergkrystall, distal	Bergkrystall, hel	Total
Makro	1		1	1					3
Smal	4	6	2	6		2			20
Mikro	15	6	8	3				1	33
Overløpande			2	1					3
Total	20	12	13	11		2		1	59

Tabell 2 Flekker fordelt på fragmenttype og råstoff.

Bipolare kjerne er den dominerande typen og storleiken strekk seg frå 1,2 cm til 3,3 cm i største mål. 22 av 33 bipolare flintkjerne har rest etter cortex (Figur 10).

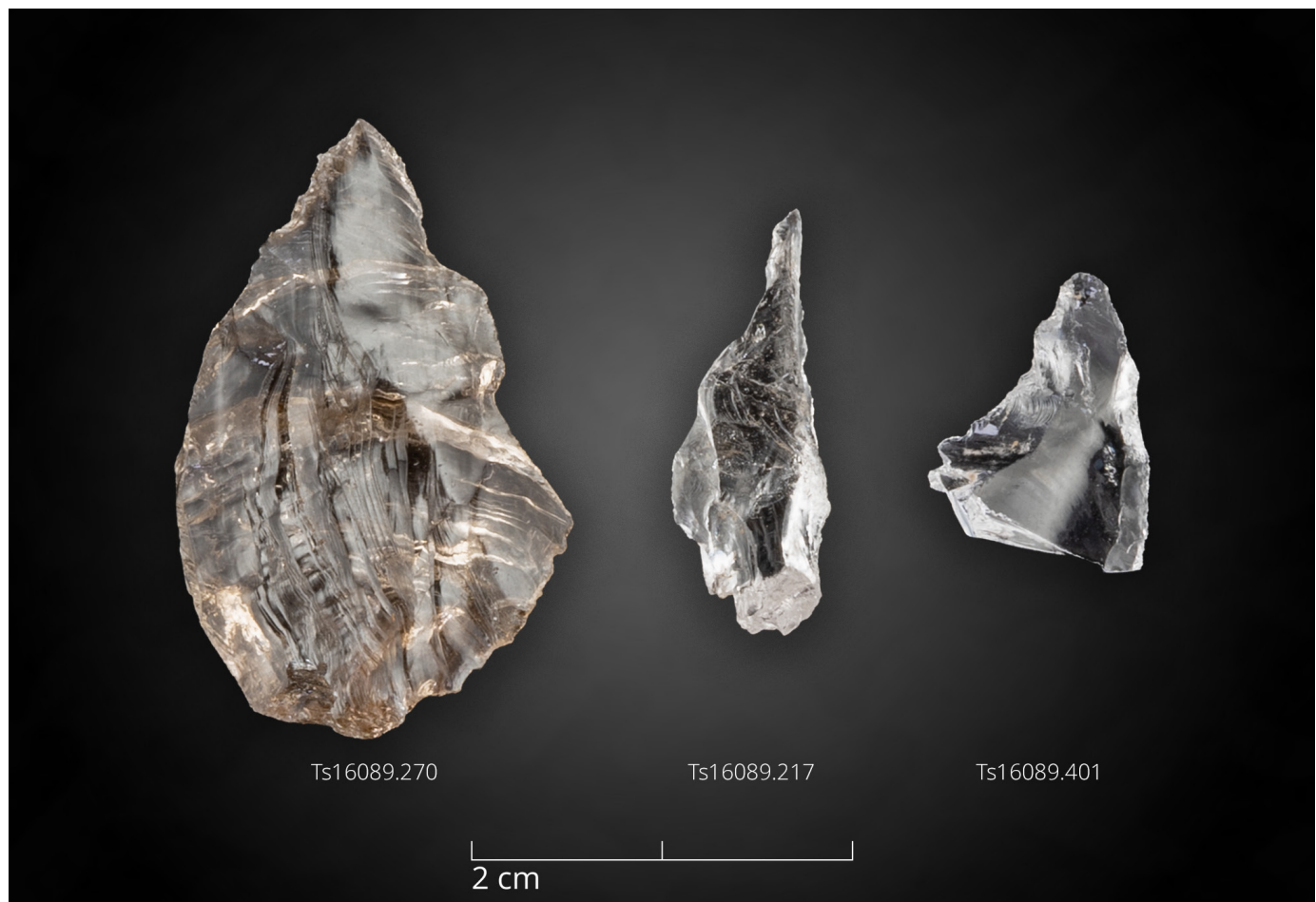
Avfall frå kjernepreparering/-forming vart også registrert. På Haukebø 2 finn vi tolv plattformavslag, ni kantavslag og tre skiver; alle av flint. Skivene består ikkje av heile plattform, men heller ein større del av denne, noko som har resultert i fasetterte plattformer. Av plattformkantane har tre av dei (to av typen bryozo og ein av grå) rest etter fasettert plattform og dei resterande seks har rest etter glatt plattform. Fire ryggflekker er også registrert, ei av typen grå, to

av lys fin og ei av mørk fin.

Flekker

Dei 59 flekkene fordeler seg mellom 33 mikroflekker, 20 smalflekker, 3 makroflekker og 3 overløpande flekker. Ei heil mikroflekk og to medialar av smalflekk er av bergkrystall, resten er av flint (Tabell 2).

Av dei fragmenterte flekkene er det aller flest proksimalfragment (20 stk.), men også heile flekker er godt representerte (12 stk.). Dei flinttypene som er mest representert blant flekkene er grå (19 stk.), lys fin (16 stk.) og mørk fin (9 stk.).

Figur 11 Uformelle borspissar av røykkvarts og bergkrystall

Figur 12 Formelle borspissar av flint og bergkrystall

Dei heile flekkene har ei gjennomsnittslengde på 2,9 cm og dei fragmenterte flekkene har ei gjennomsnittslengde på 1,4 cm. Gjennomsnittsbredde for alle flekkene er 0,8 cm og gjennomsnittleg tjukkeleik er 0,2 cm. Fire av flintflekkene har medium cortex og to har lite cortex. To fragment av smalflekk og to fragment av mikroflekk var brent.

Sekundært tilvirka gjenstander

Av sekundært tilvirka gjenstandar har vi på Haukebø 2 registrert 31 retusjerte avslag, 20 retusjerte flekke (smal- og makroflekk), to retusjerte mikroflekk, 3 knakkesteinar, 12 bor, 13 skraparar, 4 stiklar, 9 tyngder og 2 økser.

Av dei retusjerte avslaga er 28 av flint, dei fleste i typen Grå (15 stk.), 2 av bergkrystall og eitt av røykkvarts. Storleiken fordeler seg slik: 18 stk. er 0-2 cm, 12 stk. er 2-5 cm og 1 stk. er >5 cm. Rett kantretusj vart registrert hos 17 av avslaga, Konkav retusj hos 6 stk. og annen retusj hos 8 stk.

To av knakkesteinane er av kvarts og den siste, som er av bergart, er ein knakke- og amboltstein.

Av dei retusjerte flekkene er 6 makroflekk, 14 smalflekk og 2 mikroflekk. Dei fleste av

desse er registrert med rett kantretusj (16 stk.). Fem flekk er registrert med annen retusj. Det er også registrert ein medial av ei makroflekk med totalretusjerte sidekanter.

Av tolv bor er seks av avslag og seks av flekke. Råstoffa flint, bergkrystall og kvarts er nytta. Av dei 6 bora på avslag er tre av bergkrystall,

Figur 13 Fire skraparar av flint.

Figur 14 Eit utval tyngder frå lokaliteten

to av kvarts (røykkvarts) og eitt av flint. Av dei på flekker er eitt bor laga av bergkrystall og fem av flint. Bora av avslag er definert som uformelle. Dei av bergkrystall og røykkvarts er avslag som naturleg ender i ein spiss. Ein finn dermed ikkje mykje preparering av reiskapen før bruk, og det er mest bruksspor og brotskadar i spissen (Figur 11). Det boret på avslag av flint, har vore noko meir tilverka og har retusj i spissen. Dei bora som er laga av flekker er meir formelle. Alle har borrhspissen i den distale enden av ei kraftig flekke og er tilverka ved retusj (Figur 12).

Alle dei 13 skraparane er laga av flint og berre ein av dei er laga av flekke, resten er av avslag (Figur 13). Åtte av dei har varierende grad av cortex på dorsal side. Berre to av skraparane er heile, resten er fragmentert, og seks av desse er eggfragment. Av dei to som er heile, har eine skraparen den klassiske «tommelfinger»-forma, den andre har ei dorsal side som er heilt dekt av cortex. Gjennomsnittstorleiken på skraparane er 1,8 cm.

Figur 15 Slipt grønstainsøks

Dei ni tyngdene er tilverka av ulike typar bergart og dei fleste er svært forvitra, men furer er framleis synlege. To av desse har mogleg dobbel fure (kryssfure), resten har ei. Storleiken strekk seg frå 7,7 cm til 11 cm i største mål (Figur 14).

Grønsteinsøksa er ei nesten heil øks med ein del fragmentering, og den måler 10,7 cm i lengde, 5,2 cm i bredde og 3,6 cm i tjukkeleik (Figur 15). Den er tverregga med eit tilnærma rektangulært tverrsnitt og noko bua over ryggen. Eggen er slått av og dette er tolka som eit forsøk på oppskjerping, men ein har ikkje gjort eit forsøk på å slipe opp att eggen. Øksa ser ut til å ha vore totalslipt, men pga. fragmentering kan ein ikkje seie dette heilt sikkert. Den andre øksa registrert på lokaliteten er eit midtfragment av bergart. Denne liknar på grønsteinsøksa i at den har rektangulært tverrsnitt og truleg er tverregga. Fragmentet er derimot svært forvitra.

ANALYSE

PRØVER

Överlag så var det väldigt lite material som det var vart att ta prover utav på lokaliteten. Och eftersom den både till stor del var förstörd av modern aktivitet och inte framvisade någon större mängd arkeologisk aktivitet, så blev den nedprioriterad på projektbasis.

I allt så blev det taget 6 kolprover och 1 makroprov ifrån lokaliteten. Det blev inte taget pollenprover eller markkemiska analyser.

Trekullprøver

Av de 6 kolprover som blev tagna på lokaliteten, kasserades ett under efterarbetet, då det bara var koldamm kvar av det. Det kasserade provet kom ifrån den sydliga aktivitetsytan.

Av de resterande 5 kolproverna kom 4 ifrån, eller precis nedanför den registrerade eldstaden/skräphögen A18106. Det sista provet kom ifrån

sållningen av en kvadrant i den lägre (västra) delen av det södra aktivitetsområdet. 4 av dessa prover, 3 från A18106 och 1 från aktivitetsområde syd, blev sänt till datering.

Som Tabell 3 visar, så kom inte de flesta dateringar tillbaka med de datum som vi hade trott. Ts16089.3 ifrån det södra aktivitetsområdet var den enda som passar samman med det litiska materialet som samlades in på lokaliteten, 6220–6021 f.Kr. Det är också den som vi utgår ifrån är samtida med den generella arkeologiska aktiviteten. Den statistiska tendensen i denna datering går även mot att vara i den senare delen av dateringsspännet, så troligen någon gång runt 6050 f.Kr. om vi tar en typ av median av dateringen.

De resterande tre dateringarna kom alla tillbaka med en relativt samlad datering runt slutet av yngre bronsåldern till förromersk järnålder. Den äldsta av dessa tre dateringar, Ts16089.4, blev daterad till Hallstatt platån (ex Trias et al., 2020). Men tendensen till den dateringen går mot en yngre ålder (88,9% för 545–401 f.Kr.), så vi kan med rätt god säkerhet säga att den också troligen hör hemma i förromersk järnålder och inte i bronsåldern.

Även om vi tolkar Ts16089.4 som ytterligare en förromersk järnåldersdatering, så överlappar inte de tre dateringarna helt med varandra. Så dessa måste tolkas som i det minsta två separata händelser, en som troligen skedde runt 400 f.Kr och en som förmodligen skedde någon gång under 300-talet f.Kr.

FUNN

Råstoffbruk

På Haukebø 2 har dei hatt veldig stor variasjon i råstoffet, men det er likevel flint som dominerer og utgjør heile 84,2% av det totale materialet. Flinten ser ut til å hovudsakleg komme frå strandknollar og det er funne mange mindre knollar som er unytta på lokaliteten. Alle råstoff

Museumsnr	Nat.vit.	Intrasis ID	Funnkontekst	Prøvetype	Datert materiale	C14 alder	Kalibrert alder (95,4%)
Ts16089.2	TRa-17205	PK18346	Aktivitetsområde - mitt	Kolprov	2 Björk	2214±16	366-200 BC
Ts16089.3	TRa-17206	PK20035	Aktivitetsområde - Syd	Kolprov	2 Björk	7234±26	6220-6021 BC
Ts16089.4	TRa-17207	PK20088	Aktivitetsområde - mitt	Kolprov	4 Tvåhjärtbladig växt	2406±25	725-401 BC
Ts16089.5	TRa-17208	PK20090	Aktivitetsområde - mitt	Kolprov	1 Björk - 1 Alsläkt	2346±17	448-386 BC

Tabell 3 Daterade kolprover från Haukebø 2

Figur 16 Testa og/eller unytta flintknollar

er antatt å vere lokale.

Av dei ulike typene flint, er det underkategorien grå som er dominerande. Dette er ein underkategori med god til middels kvalitet, der vi finn alt frå ulike typar kjerne til avslag frå kjernepreparering, avslag/flekke, retusjerte stykke og formelle reiskapar. Mykje av dette finn vi under dei andre kategoriane av flint òg, men ikkje like utfyllande eller variert som hos den grå kategorien.

Etter flint er det kvarts og bergkrystall det finnast mest av på lokaliteten.

Gjenstandsmaterialet

Haukebø 2 har ei kraftig overvekt av bipolare kjerne med 46 stk., men vi har også 7 plattformkjerne og ei konisk mikroflekkekjerne. Av dei bipolare flintkjernane har 22 stk. cortex og nesten 50% av dei bipolare avslaga har cortex, altså er små knollar nytta som bipolare kjerne. Dette støttast òg av at vi har fleire små, unytta flintknollar frå lokaliteten (Figur 16). To av plattformkjernane er også laga på små flintknollar, og desse har ein fått to-tre avslag ut av før dei har vorte forkasta. Her har det nok vore meir lønsamt

å redusere dei bipolarart. Dette viser at vi har bipolar teknikk som ein eigen reduksjonsstrategi på lokaliteten, men også som ein meir generell maksimeringsstrategi. Dei resterande plattformkjernane og dei uregelmessige kjernane er alle uformelle, og verkar meir som opportunistiske reduksjonsstrategiar.

Øksene ser ut til å ha liknande uttrykk (form og tverrsnitt), begge er forkasta pga. fragmentering. På grønsteinsøksa har ein forsøkt å skjerpe opp eggen, men dette har ikkje fungert. Midtfragmentet av bergart har også fragmentering i eggen så vel som nakken. Øksene ser ut til å vere rektangulære, men dette er noko usikkert.

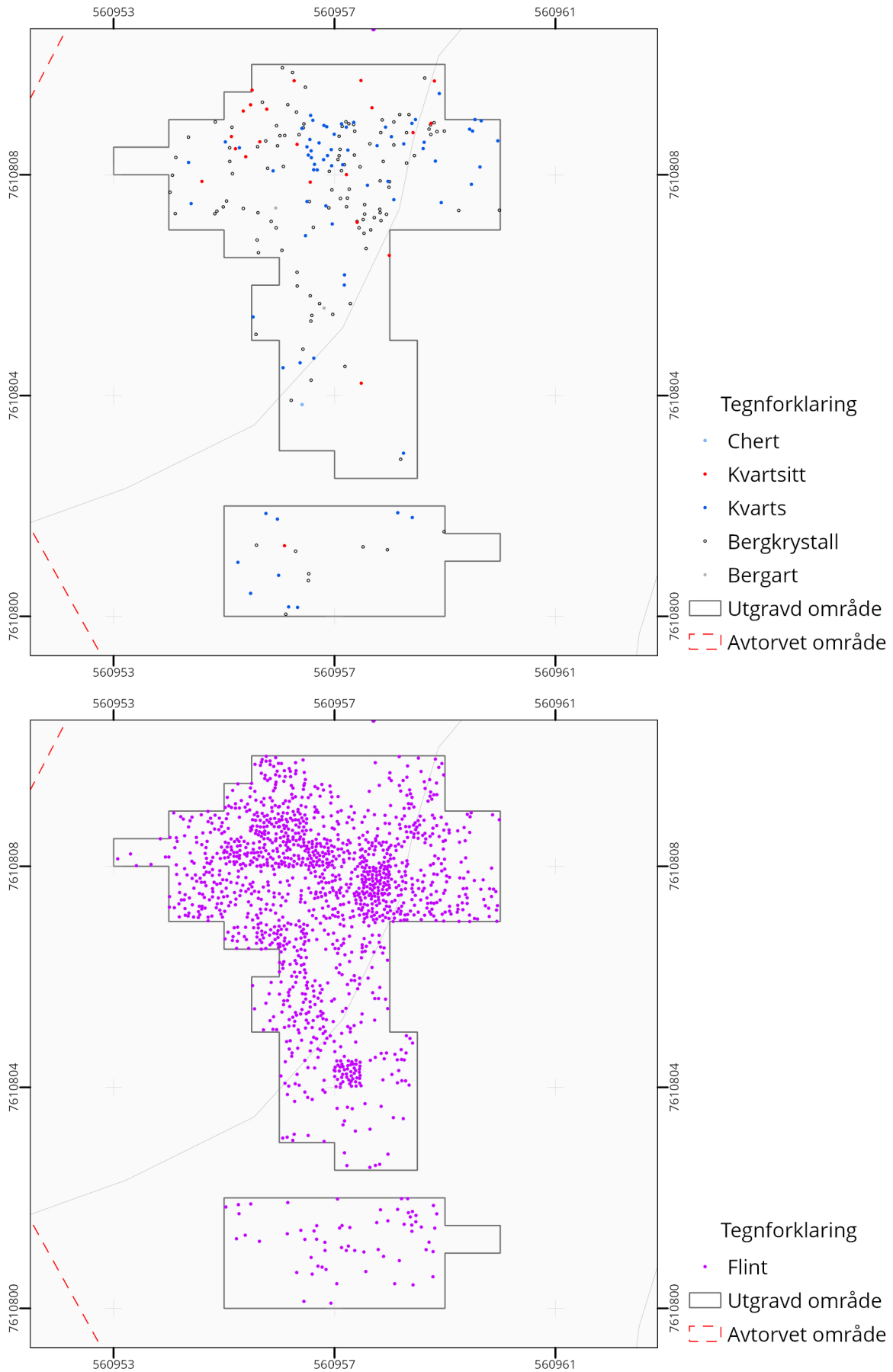
Det er ein veldig stor del av avslags- og fragmentmaterialet som er varmpåverka, men berre ein svært liten del av flekkematerialet. Ei mogleg forklaring på dette er at dei varmpåverka gjenstandane fragmenterer seg når dei vert utsett for høg varme slik at ein ikkje kan identifisere den opphavlege forma, eller at ein har kasta frå seg avfall ein ikkje ville nytte, i eldstaden.

Vi finn bor og skraparar med både formelle og uformelle uttrykk. Nokre av bora er svært forseggjort med fin, jamn retusj, mens andre er avslag som har noko spiss form og deretter nytta utan vidare forarbeid, men med tydelege bruksspor i «spissen». Hos skraparane ser vi det same, nokre har fin form med svært jamn retusj, mens andre er meir klumpete med grov retusj. Nokre skraparar har cortex på dorsal side, andre er heilt utan. Av dei fire stiklane vi har er tre av dei på avslag og ein på ei flekke med cortex. Mykje av reiskapane gir inntrykk av å vere ad hoc.

Funnspredning

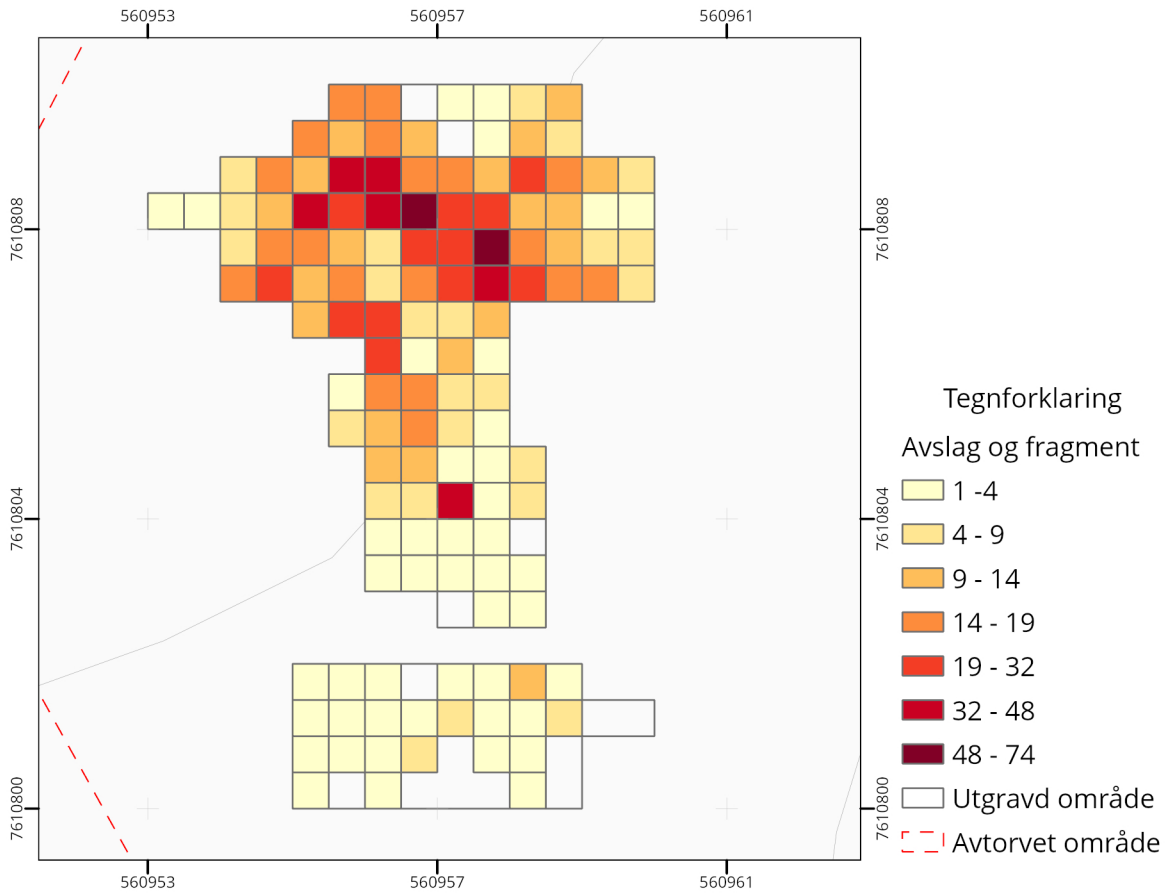
Haukebø 2 var ein svært stor lokalitet, men etter avtorving vart det veldig tydeleg at funna konsentrerte seg på ei rydda flate heilt i sørvest. På flata vart det identifisert ein struktur som vi tolka som ein eldstad. I denne eldstaden er det ein kvadrant som er registrert med svært mange funn, dette er fordi det vart funne ein heil flintknoll som hadde fragmentert i svært mange bitar på grunn av varmpåverknad. Fordelinga mellom råstofftypar og gjenstandstypar er jamt fordelt ut over det grave området og ingen trendar utpeikar seg i fordelinga (Figur 17, Figur 18, Figur 19 og Figur 20).

HAUKEBØ 2

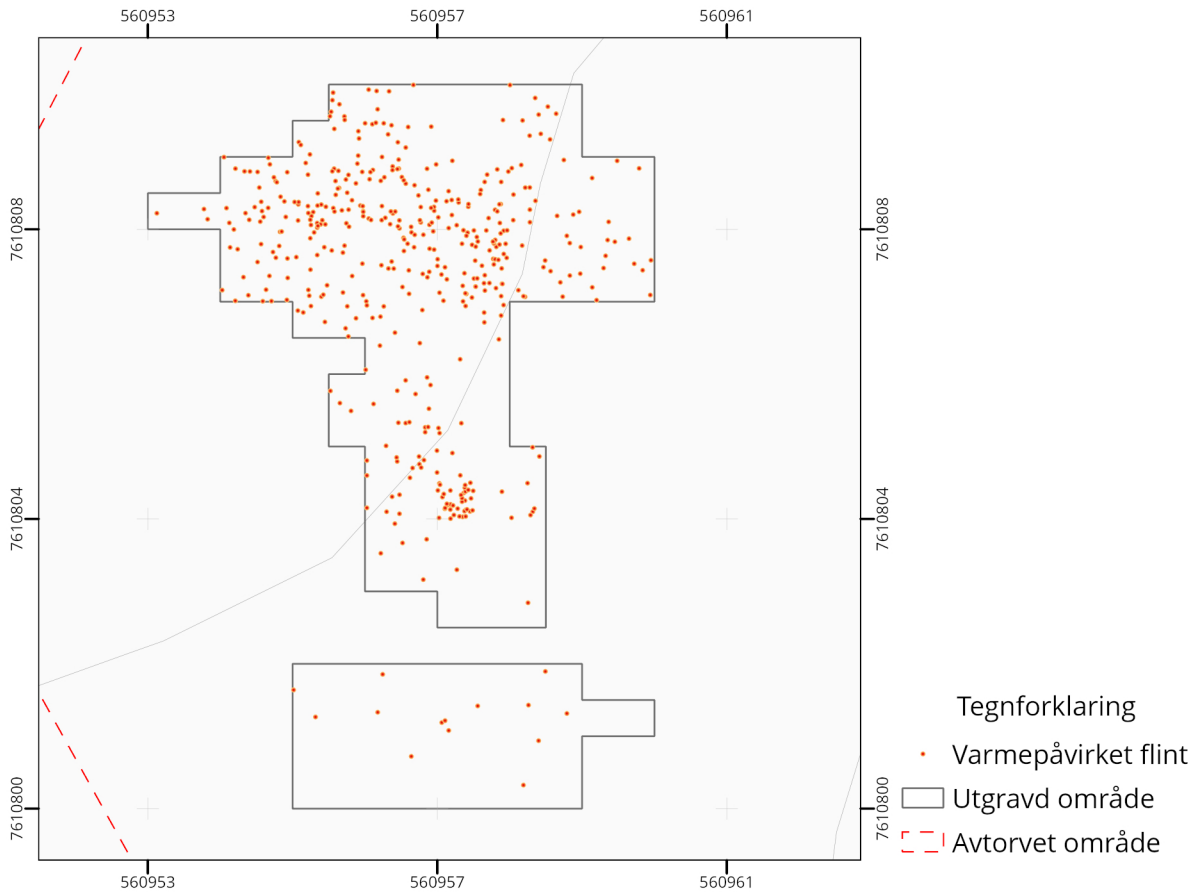

Figur 17 Spridningskartor över råmaterialbruk på Haukebø 2. Eftersom så lite blev undersökt på lokalitetens nordliga del så inkluderar dessa kartor endast den i huvudsak undersökta aktivitetstyan.

HAUKEBØ 2

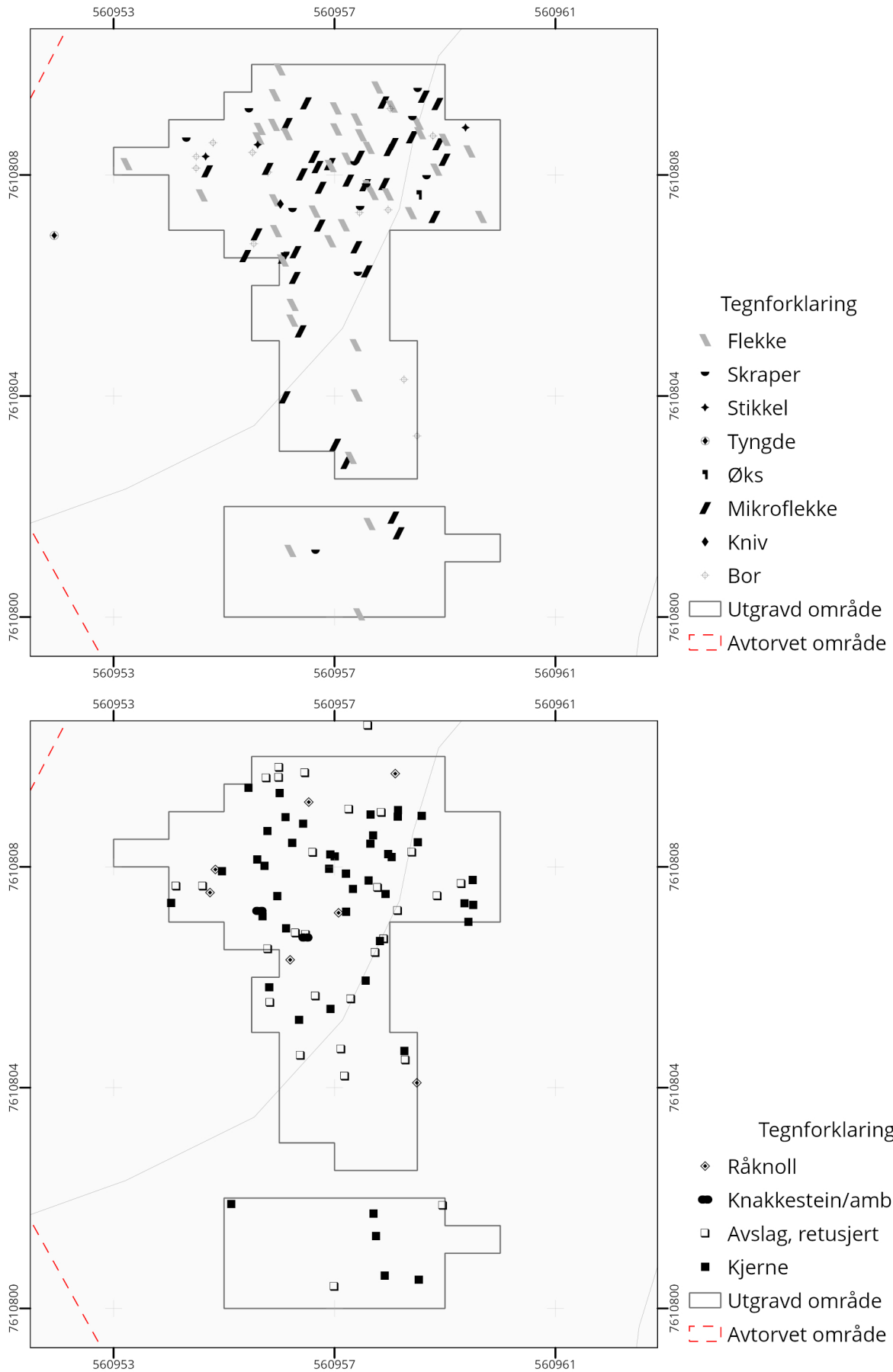

Figur 18 Mängdfördelning av avslag och fragment per kvadrant.

Figur 19 Varmepåverkat material på Haukebø 2.

HAUKEBØ 2

Figur 20 Fördelning av redskap och produktionsmaterial på Haukebø 2

TOLKNING

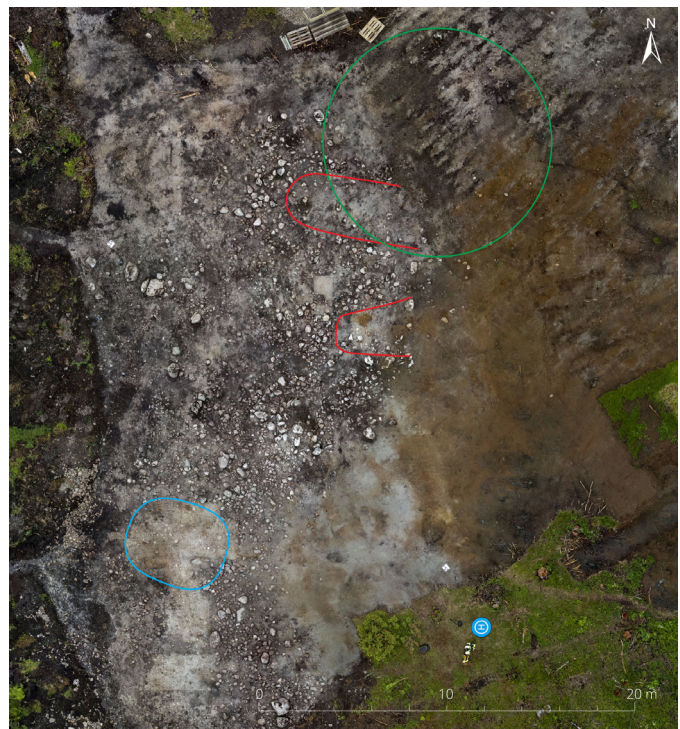
Det lilla näset Haukebøhagen har en lång brukshistoria med sex registrerade lokaliteter på bara 0,5 km². Dessa lokaliteter har även en förvånansvärd bredd i både tid och aktivitet. Syd på näset så ligger det en gravplats med gravhögar och flatmarksgravar från vikingatid, 200 m nord om dessa ligger en gårdshög och nordöst om gravplatsen finner vi även ett par båthus från troligen järnålder/medeltid och 16–1700-tal. En bit upp i terrängen, sydväst från Haukebø 2, är det registrerat en fångstlokalitet med fångstgropar, skjutställning och en eldstad (Sommerseth, 2018, s. 46–48). Avslutningsvis så är det registrerat en nu förstörd, trolig yngre stenåldersplats precis nedanför Haukebø 2. Med Haukebø 2 så har vi nu en samlad historia på näset som sträcker sig över 8000 år.

Haukebø 2 ligger fint belägen i den södra infarten till Gausvika bukten. När lokaliteten var i bruk precis efter tapes maximum bör havsnivån varit på runt 26 m över nuvarande havslinje (Romundset, 2022) vilket gör den väldigt strandnära, med en fin uppdragningsplats för båt precis nord om lokaliteten. Den huvudsakliga aktivitetssytan som vi undersökte, kan inte ha legat mer än runt 25 meter ifrån havet. Lokaliteten låg lätt beskyddad på nedsidan av en liten bergsknagg, med en långgrund strand i nord och den lilla dåvarande holmen Haukebøhagen i sydöst för extra beskydd. På sätt och vis är detta en intressant placering av lokaliteten, eftersom de flesta andra lokaliteter från liknande tid i närområdet, som Breineset 2 & 3 ca. 1,5 km i syd (Hole et al., 2016) och den nu ödelagda boplatsen på Stibakken ca. 1,5 km nordöst, alla ligger mer öppet ut mot sundet. Likaså är detta det generella intrycket ifrån merparten av detta projekts undersökta stenålderslokaliteter. Det är inte något som går att säga med säkerhet, men det är fängslande att tänka sig om detta kan ha haft något med Storegga tsunamin att göra. Om dateringen Ts16089.3 är samtida med aktiviteten, så är det en 56,4% probabilitet att Haukebø 2 är ifrån 6090–6028 f.Kr., vilket nästan gör tsunamin (6163–6108 f.Kr.) något som folk kan ha haft i levande minne (Bondevik, Stormo & Skjerdal, 2012). I det allra minsta något som det ännu berättades om.

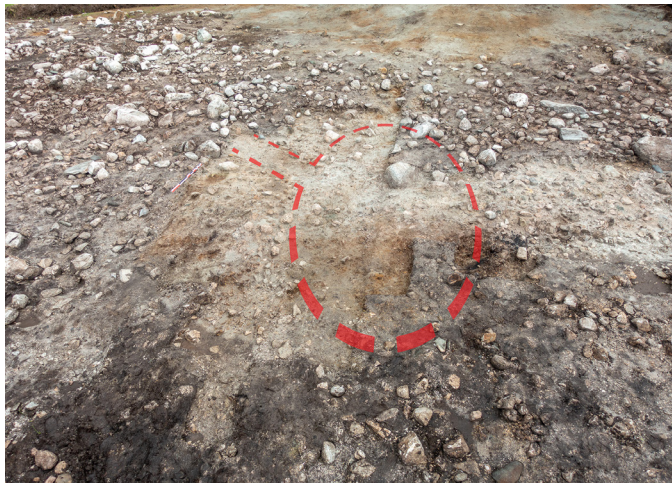
Bristen på mer stabila strukturlämningar

samt lokalitetens relativt beskyddade läge, gör att detta bör vara en mindre sommarboplats. Den huvudsakliga aktiviteten på lokaliteten var måhända koncentrerad kring den nordliga delen av aktivitetssytan som vi öppnade upp, men spridda sporadiska fynd blev gjorda över hela fältet (Figur 17, Figur 18, Figur 19 och Figur 20) och då även på höjdnivåer som låg ovan aktivitetssytan. Detta kan peka mot att man suttit runtom på lokaliteten och arbetat. När vi ändå är inne på fyndspridning, så är det också intressant att se att de flesta fiskesänken som vi fann, blev funna precis i vad som bör ha varit den dåvarande strandkanten (Figur 20). Intill detta "fiskesänkeområde", så kan man även identifiera två möjliga upprensade ytor. Dels A18250 i syd, dels en något större yta precis nord om denna som aldrig blev undersökt. Det är möjligt att dessa kan ha varit uppdragningsplatser för båtar, även om vi saknar konkreta bevis för detta och det inte är helt säkert på hur sådana "bevis" skulle tänkas att se ut (Figur 21).

Om vi ser närmare på den nordliga delen av aktivitetssytan som blev undersökt, så är det några intressanta spår som dyker upp och som pekar mot möjligheten att det stått en tältring här. Om vi börjar med att se på fyndspridningen (Figur 18), så kan vi se hur denna bildar en

Figur 21 Grönt: område där vi fann fiskesänken. Rött: Möjliga upprensningar för att placera båt. Blått: Möjlig tältring

Figur 22 Tolkad möjlig tältring på Haukebø 2 med möjligt ingångsparti.

något oval form som kan passa relativt gott med inrensingen i stenmassan i öst. En del av denna fyndkoncentration passar även samman med ett något mindre upprensat område i den nordnordvästra delen av aktivitetssytan (Figur 22). Vidare så är det synligt både på de första DEM-modellerna över lokaliteten direkt efter öppning (Figur 7), och efter ytan blivit undersökt, hur det tycks gå någon typ av upprensning från den möjliga tältringens nordnordöstra hörn. Detta skulle kunna vara ett ingångsparti till tältringen. Som området såg ut efter upprensning, så slutar denna "gång" rakt i en hög med sten, men mycket av denna sten ser dock ut att ligga rätt högt, så det är möjligt att den gick vidare en bit men att vi inte kunde fånga upp den. Om denna tolkning är riktigt så skulle detta vara en tältring på någonstans runt 4 x 2,5 m i storlek, kanske runt 10 m² i yta. Vi saknar dessvärre helt spår av eldstad inne i strukturen, men det är möjligt att det har varit en eldstad (A18106) placerad ca. 1 m syd om tältringen. Dateringarna ifrån denna anläggning gör dock en sådan tolkning något problematisk.

Det överordnade intrycket som Haukebø 2 ger är att detta var en sommarboplats för en mindre grupp individer, kanske en eller två familjeenheter. Vi kunde inte finna några spår efter återkommande aktivitet, varken stratigrafiskt eller genom dateringar. Och som vi sett så blev endast en möjlig tältring identifierad. Det är givetvis en chans att den nordliga av de två upprensade ytorna på den övre delen av lokaliteten, den som vi ej hann undersöka, skulle kunna vara lämningen av en andra

bosättningsfas. Det gjordes som sagt en del fynd i området efter att en del av den överlagrade silten spolats bort, men jag hade förväntat mig att detta hade varit tydligare efter inledande upprensning om det hade varit på det viset. Vidare så är den möjliga upprensningens form annorlunda mot de samtida strukturlämningarna i området som jag känner till. Så utifrån de bosättningsspår som vi kunde identifiera så verkar det vara en fas (en sommar?) för en mindre grupp personer.

Om vi ser närmare på fynden så har vi nio fiskesänken som pekar mot fiske och/eller jakt på sjödäggdjur. Hein Bjerck (2008) har också sett ett samband mellan den stora mängden av spetsiga eller skarpa avslag som inte retuscherats, med ett intensivare bruk av organiskt material. Dock så har vi inte så god kunskap om produktionen och bruket av organiska eller kompositredskap, då de sällan är bevarade på norska lokaliteter. Något som naturligt nog gör analyser av kronologi och regionala skillnader svåra att genomföra. Placeringen av Haukebø 2 i kombination med fyndmaterialet pekar dock mot en fångstplats med en relativt stor produktion och/eller reparation av redskap.

Det har visat sig svårt att typologiskt datera materialet, och det är inga föremål som direkt kan relateras till en specifik tidsperiod. Vad vi kan säga är att vi inte har några inslag av skiffer, keramik eller flatretuchering på lokaliteten, något som tyder på att vi fortfarande befinner oss i mesolitikum. Om vi uppsummerar inventariet på fältet är det dock några saker som sticker ut. Haukebø 2 har en stor variation i råmaterial, en klar övervikt i bipolära kärnor, knacknings- och amboltstenar, reguljär spånteknik (troligen både tryckteknik och direkt mjuk teknik) samt slipade yxor. Enligt Bjerck (2008) så är detta typiskt för det han kalla «The Late Mesolithic Chronozone» (LMC), som sträcker sig från 6500 till 4000 f.Kr. Bjerck pekar också på en intensifiering av produktionen och användningen av spetsiga/skarpa avslag som oformella redskap, samt en kontinuitet av trindyxor som gör sig gällande i «The Middle Mesolithic Chronozone» (8000 – 6500 f.Kr.). På Haukebø så har vi de spetsiga/skarpa avslagen, men vi saknar trindyxorna. Det är dock viktigt att komma ihåg att Bjerck endast har sett på materialet ifrån Väst-, Syd- och Östnorge, men inte på materialet ifrån Nordnorge.

Bjørnar Olsen (1997) har däremot sett på materialet ifrån Finnmark. Han visar också på några typiska saker ifrån perioden som han kalla mesolitikum fas II som sträcker sig från 6400/5900 till 4500 f.Kr. Han pekar på att bipolära kärnor, rundkärnor samt oregelmsiga kärnor blir dominerande. Kwarts blir vanligare, spånteknologin försvinner, tvärspetsar lagade av avslag blir vanligare och slipade redskap introduceras, framförallt av skiffer och grönsten. På Haukebø 2 har vi bipolära och oregelmsiga kärnor, kvarts och slipade yxor. Men vi har också spånteknologi som Olsen anser borde ha fasats ut vid denna tidpunkt. Vi saknar också tvärspetsar, något som möjligen kan bortförklaras med att vi är helt i starten av fas III och att dessa ännu inte var så vanliga. Spånteknologin ser dock ut att ha fortsatt något längre än vad Olsen föreslår, och Bjerck anser att den inte försvinner förrän runt 5000 f.Kr. i Nordnorge. Vilket är ungefär samtidigt som skifferteknologin introduceras för att så småningom bli helt dominerande.

Samlat sett så passar materialet ifrån Haukebø 2 bäst in som en sorts kompromiss mellan de två framställningarna av Olsen och Bjerck. Den enda passande C14-dateringen ifrån lokaliteten (ca. 6100 f.Kr.) underbygger detta, och likaså gör strandlinjekurvan (Lid, 2019; Romundset, 2022) som placerar havet ca. 25 m över dagens nivå med Haukebø 2 på mellan 26–29 moh. Det hade varit intressant att göra en mer noggrann slipspårsanalys av framförallt skraporna för att se om det går att utskilja vad de använts på för en typ av material (jfr Broadbent & Knutson, 1975), men det är en tråd som vi får lämna till andra att ta upp.

Även när det kommer till yxorna som blev funna på lokaliteten, så är det ett behov för en uppdaterad sammanfattning. Lars Børge Myklevoll (1998) uppsats är den senaste som försökt göra en sammanställning av yx-materialet ifrån Nordnorge. Vi gjorde en del arbete med att försöka jämföra yxorna ifrån Haukebø 2 med Mykevolls arbete, men utan att lyckas. Detta beror dels på fragmenteringsgraden på yxorna, dels på uppsatsens ålder. Mängden med yxor ifrån landsdelen, och framförallt yxor från säkra kontexter, har ökat kraftigt de senaste åren och en uppdaterad version av Mykevolls arbete är skriande (ex Grydeland & Arntzen, 2014; Gjerde & Hole, 2013). Det är möjligt att de sekundärt bearbetade redskapen även kan ha använts för att behandla horn, hud och ben från landdäggdjur. Vi saknar dock säkra spår efter sådan aktivitet.

Avslutningsvis så behöver vi säga något om de tre dateringarna från förromersk järnålder som blev funna i/invid den tolkade eldstaden A18106. Dom visar på att det var möjlig aktivitet i området under förromersk järnålder, men vi vet dock inte exakt var denna aktivitet befinner sig eller vad den innebar.